

Տնս, սա ծովուն ալիքներն՝ մեղմ քամիէն,
 Կը թրթռացնեն պատկերդ սիրուն իրենց մէջ.
 Եւ վերը դու մութ կամարին՝ մէջ ծոցին,
 Արդեօք ցուրտէն կը դողդոջես սարսըռած.
 Յայտնէ՛ խորհուրդդ ահաւոր,
 Որպէս զի սիրտս խաղաղի:

Մարմնացումն ես իմ յոյսերուս և բաղդիս.
 Ահա քամին փախաւ, մըրրիկն դադրեցաւ.
 Դու մըխիթար ուղեորին՝ գիշերուան,
 Կաթէ՛ շողէդ նըշույլ մը միայն սըրտիս մէջ.
 Եւ հոն թաղէ՛ արցունքներդ
 Որ զիս ալ պիտ' ըսփոփեն:

Հըսկէ՛ ինծի, նոյն իսկ եթէ նաւարեկ՝
 Ծոփն նետէ դիս ծովեզեր: ին վրայ թափուր.
 Վերջին հայեացքդ նետէ՛ վըրաս, և զընա՛,
 Ու սոխակին թո՛ղ որ երգէ մարած կեանքս.
 Եղեա՞մն ալ զիս անդադար
 Շաղին հետ լայ անմխիթար:

ԺԻՐԱՅԻՐ

ԴՈՒՆ ՄԻԱՅՆ ԿԱՍ ԶՐԿՈՒԱԾ

ՏԱՐԷ՛Ք զիս հոն ուր մահն ու սուգ մշտատեւ,
 հոն՝ ուր հարսունք, հայրեր, սրտեր քաջարի,
 հոգեվարքի խուլ հռնչիւնով դառնամահ՝
 յոգնաչարչար ժանտ աշխարհէս կ'ազատին:

Ո՛հ, չի տեսան մեր աչքեր՝ սուրբ Հայրենեաց,
 Արարատին կամ Կիլիկիոյ լեռն ու դաշտ.
 Ո՛ւր ապրեցան, ուր սիրեցին, ուր մեռան
 հայ անունին նախավըկայ մեր հայրեր:

Դժբա՛ղդ աշխարհ, մարտիրոսաց օրօրան,
 արիւն կարմիր՝ աստղիդ բոլոր ներկած է.
 ճակատագիրդ՝ կարծես զըրուած չարչարանք,
 սև օրերով հիւսուած շղթայ քու արև:

Պղծում, լլկանք պատեն Հայուն առաջատու.
Նուիրատունը՝ դիակներով լրճացած.
հեծէ՛ ամբողջ Հայ ազգութիւն, Հայ սրտերն.
որքան արիւն, նոյնքան հոսին արտասուք:

Ո՛հ քարացեր են բոլոր սիրտը մարդկութեան.
անիծապարտ մունջ լրութեամբ անայլայլ,
ազգակործան հանապազօր մեր ջարդին
ականատես անկարեկից կան մընան...

Ազատութեան խաբեպատիր խոստմունքով,
շղթաներու կաշկանդումէն դարեւոր,
լոյս արեւին, կեանքին բացինք մեր սրտեր,
վրդերնիս վե՛ր... գոնէ ապրի՛լ յուսացինք...

Ծոփն ու այեր, դաշտն ու անտառ կեանքով լի,
Արարչութեան կազմեն պատկեր վեհագեղ,
դո՛ւ միայն կաս շընորհազուրկ կենցաղին,
խեղճ Հայութիւն, աստուածատուր պարգեւէն:

Սո՛ւտ էին սո՛ւտ, խոստմունք, համբոյր, արտասուք.
նորէն գազան մեր դահիճներն են անոնք.
քաղաքակիրթ կոչուած արդի ազգերէն
արիւնկըզակ կ'եւլէ եւե՛լ բարբարոս:

Կիրթ ու խոպան ազգեր ամէ՛նքն համախոհ
լրո՛իկ պեղեն գերեզմանին անձուկ փոս.
ջնջե՛լ, բառնալ արմատաքի Հայ անուն,
լո՛կ պատմութեան թողուլ տըխո՛ւր յիշատակ:

ԱՅՈ

